

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

VII. An Christus in anima sua defectus aliquos habuerit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

SECTIO VII.

An Christus in anima sua defectus aliquos habuerit.

DE quatuor praesertim defectibus difficultas aliqua esse potest, scilicet de peccato, de fomite peccati, de ignorantia & de passionibus seu motibus appetitus inferioris; de quibus hic sigillatim, breuiter tamen agendum nobis est.

Dicendum igitur 1. Christum Dominum nullum unquam contraxisse peccatum origin. nec vllum actuale etiam leuissimum commississe.

Probat ex scriptura. 1. S. Petri 2. vbi de Christo dicitur, quod peccatum non fecit, nec inuentus est dolus in ore eius; Hebr. 4. *Tentatus per omnia pro similitudine absque peccato*; & cap. 7. vocatur *Sanctus, innocens, impollutus, segregatus a peccatoribus*. Eadem veritas definita est in Conc. Ephes. can. 10. & Lateran. sub Martino I. conf. 5. can. 5. & ab omnibus SS. Patribus vnanimiter tanquam certissima ex fide assertitur.

Quares, quo sensu debeant intelligi haec verba Ps. 21. *Deus Deus meus, respice in me; quare me dereliquisti? longè a salute mea verba delictorum meorum, quae communiter a sanctis Patribus Christo patienti adaptantur. Omisâ impiâ & blasphemâ cuiusdam haereticæ explicatione, qui (vt refert Cardin. Hosius lib. 1. de haeresib. nostri temporis) haec verba Christi desperantis esse asseruit. Resp. duplicem illorum verborum à SS. Patribus expositionem afferri. Prima est, Christum ibi non in sua, sed in membrorum suorum, hoc est, omnium hominum persona de illorum peccatis, non de suis loqui. Ita S. Leo Papa serm. 16. & 17. de passione, S. Greg. Naz. orat. 36. quae est quarta de Theologia, S. Damasc. lib. 4. de fide cap. 19. & S. Thom. qu. 15. a. 1. ad 1. Secunda expositio est, verba illa esse quidem Christi loquentis in sua persona, illum quae delicta appel-*

Ms

lase

lisse sua, quæ nostra erant, & à nobis commissa, eò quòd pro illis sponforem se præstitisset, diuinæque iustitiæ satisfacere ad rigorem deberet. Ita S. Ambr. lib. de Incarnationis dominicæ sacramento cap. 5. S. Hieron. in illum Pl. 21. S. Aug. in enarratione eiusdem Pl.

Dicendum 2. Christum Dominum non modò peccatum nullum commisisse, sed nec committere potuisse; ac proinde fuisse prorsus impeccabilem. Ita communiter S. Patres. S. Athan. lib. de Incarnat. Christi post medium Verbi (inquit) Incarnatio secundum naturam Dei facta, nostrorum vitiorum susceptibilis non fuit. S. Cyril. Alexand. lib. contra Antropomorphitas cap. 23. vocat illos stolidos prorsus ac dementes, qui Christum, nescio quo pacto, peccare posse affirmant.

Ratio autem illius impeccabilitatis in Christo ex triplici potissimùm capite defumitur. 1. ex vnione humanitatis eius cum diuinitate, quæ quidem diuinitas cum sit infinita simpliciter in omni genere sanctitas, humanitatem Christi Domini ita sanctificat (sicut infra dicitur) vt quemadmodum ipsa diuinitate nulla maior aut altioris ordinis sanctitas esse aut cogitari potest, ita humanitatis Christi sanctificatione, nulla maior aut altioris ordinis esse aut cogitari queat; cum qua sanctificatione proinde nullum peccatum stare potest, cum illi absolute & omnimodò sit oppositum, vnde S. Greg. Naz. citat. orat. 36. de Christo Domino loquens, *Quia, inquit, illius voluntas tota Deificata est, Deo procul dubio non aduersatur.* 2. ex visione beatificæ essentiæ diuinæ, quâ Christi anima frui à primo instanti suæ conceptionis incepit, vt infra dicitur; hæc autem visio ex se est cum omni peccato impossibile. 3. denique ex gratia consummata, quâ eius anima prædita est, quæ quidem, cum longè maior extiterit, quam in omnibus sanctis & Angelis fuerit aut futura sit, eius voluntatem ita in bono stabilire potuit, vt vel ex hoc capite etiam impeccabilis dici potuerit.

Dicendum 3. in Christo peccati fomitem nullo modo fuisse. Ita S. Thom. q. 15. a. 2. & probatur, quia fomes peccati ex peccato originali prouenit: atqui in Christo

pecc.

peccatum originale nec fuit, nec esse potuit: ergo nec fomes peccati, sublatâ enim causâ tollitur effectus. Præterea eadem rationes, quæ probant in Christo peccatum esse non potuisse, probant etiam in illo peccati fomitem non fuisse; cum idem profus sit habere in se fomitem peccati, ac habere in se inordinatam inclinationem ad peccatum, ac proinde esse peccabilem; quod tamen de Christo nullatenus dici posse supra probatum est.

Dicendum 4. in anima Christi nullam fuisse ignorantiam. Ita S. Thom. art. 3. Probatur 1. ex scriptura S. Ioann. 1. dicitur Christum Dominum fuisse *plenum gratiæ & veritatis*; & cap. 21. dixit illi S. Petrus: *Domine, tu omnia nosti*: & Coloss. 2. dicit Apost. quod *in illo sunt omnes thesauri sapientiæ & scientiæ absconditi*. Probatur 2. ex 6. Synodo act. 13. vbi approbata est epist. Sophronij, in qua damnatur hæresis Agnoitarum, qui asseriebant, Christum Dominum ignorasse diem iudicij extremi.

Obijcies, in euang. Luc. 2. dici, quod puer Iesus proficiebat sapientiâ & ætate, ergo aliquid illius sapientiæ deerat, si in ea proficiebat. Resp. cum S. Greg. Naz. orat. in S. Basilium, Iesum dici profecisse sapientiâ, non quod incrementum aliquod acceperit, cum ab initio sapientiâ plenus esset, sed quod sapientiam suam hominibus paulatim magis ac magis detegeret.

Dicendum 5. animam Christi Domini verè fuisse passibilem, id est, potuisse moueri affectibus illis, qui passiones dicuntur. Ita S. Thom. a. 4. & seq. & constat manifestè ex scripturis Christum multos eiusmodi affectus re ipsâ habuisse, vt tristitiam, S. Matth. 26. timorem seu pauorem S. Marc. 14. iram, eiusdem S. Marc. 3.

Hæ tamen passiones longè diuersæ fuerunt in Christo ab illis, quæ in nobis solent oriri; in illo siquidem (vt dicit S. Aug. lib. 14. de ciuit. c. 8.) fuerunt ordinatissimæ, quocirca S. Thom. loco citato triplex discrimen assignat inter passiones, quæ in Christo fuerunt, & illas, quæ in nobis. Primum ex parte principij; quia in Christo seque-

bantur semper rationis deliberationem, in nobis illam saepe anteuertunt. Secundum ex parte obiecti; quia Christi passiones habuerunt semper obiectum recte rationi consentaneum, nostra verò sapissime feruntur in obiectum ipsi rationi repugnans. Tertium denique ex parte effectus; in Christo enim ratio nullo modo ab eius passionibus impedita est, in nobis verò passiones ipsam rationem vel impediunt, vel etiam aliquando prorsus obruant: quibus de causis aliquibus SS. Patribus visum est, huiusmodi motus & affectus in Christo, non passiones sed propassiones dici debere.

CAPVT III.

De modo, quo de mysterio Incarnationis loquendum est.

Praecipuae difficultates, quae in modis loquendi de mysterio Incarnationis occurrere possunt, oriuntur praesertim ex communicatione idiomatum, seu proprietatum vtriusque naturae, diuinæ scilicet & humanae, in vna Christi persona; idcirco de illa idiomatum communicatione agendum nobis est.

SECTIO I.

An in Christo aliqua communicatio idiomatum admittenda sit.

Cum per vnionem hypostaticam (vt ex antè dictis constat) duae sint naturae in persona Verbi vnitae & in illa subsistentes, diuina scilicet, quae ipsius Verbi propria